

Daniels bok – nummer sekstiåtte

Åpenbaringen av det profetiske budskapet i Esekiel kapittel åtte: Søndagsloven og de siste dager

Jeff Pippenger
2024-02-01

Esekiel kapittel åtte er et av de lettest forståelige profetiske kapitlene i Skriftene. Kapitlet har et tydelig utgangspunkt.

Og det skjedde i det sjette året, i den sjette måneden, på den femte dagen i måneden, mens jeg satt i mitt hus og Judas eldste satt foran meg, at Herren Guds hånd falt på meg der. Esekiel 8:1.

Synet har en tydelig avslutning i kapittel elleve.

Etterpå løftet Ånden meg opp og førte meg i et syn ved Guds Ånd til Kaldea, til dem som var i fangenskap. Så før synet som jeg hadde sett, opp fra meg. Deretter talte jeg til dem i fangenskapet alle de ting som Herren hadde vist meg. Esekiel 11:24, 25.

Synet i kapittel åtte begynner på den femte dagen i den sjette måneden i det sjette året, bare én dag før datoen svarer til «666», og ganske riktig handler synet om søndagsloven, som er dyrets merke, hvis tall er «syndens menneskes» tall, og også tallet på det åttende riket, som er av de syv. De som seirer over tallet «666», mottar Guds segl, og i kapittel ni blir Guds segl satt på Guds trofaste folk i de siste dager.

Og jeg så et annet tegn i himmelen, stort og underfullt: sju engler som hadde de sju siste plagene; for i dem er Guds vrede fullendt. Og jeg så liksom et hav av glass, blandet med ild; og dem som hadde seiret over dyret og over dets bilde og over dets merke og over tallet på dets navn, stå på glasshavet og ha Guds harper. Og de synger Moses', Guds tjeneres, sang og Lammets sang og sier: Store og underfulle er dine gjerninger, Herre Gud, du Allmektige; rettferdige og sanne er dine veier, du de helliges konge. Åpenbaringen 15:1–3.

Like før nådetidens avslutning (for de sju englene med de sju siste plagene skal utøse Guds vrede i det neste kapitlet i Åpenbaringen), blir Guds siste-dags-folk identifisert. De har vunnet seier over fire ting. Ordet som er oversatt med seier, betyr å overvinne. De trofaste har overvunnet dyret, dyrets bilde, dyrets merke og tallet på dets navn. Seieren omfatter også det faktum at de forstår hva de fire symbolene representerer. Det er bare en svært liten prosentandel av menneskene som vet hva disse fire profetiske symbolene faktisk representerer.

Verden visste tidligere at pavedømmet var Babylons skjøge i kapittel sytten, men slik Guds Ord identifiserte det, blir forståelsen av skjøgen fra Tyrus, som driver hor med jordens konger, glemt i løpet av De forente staters historie. Å få seier over dyret betyr å dele sannhetens ord rett og derved fastslå at dyret i Bibelens profeti er pavedømmet. I det aller neste kapittel leder dragen, dyret og den falske profet verden til Harmageddon, og Guds trofaste i de siste dager må vite hvem disse tre maktene er.

Og den sjette engelen tømte sin skål over den store elven Eufrat; og vannet i den tørket bort, for at veien kunne beredes for kongene fra Østen. Og jeg så tre urene ånder, som lignet frosker, komme ut av dragens munn og ut av dyrets munn og ut av den falske profets munn. For de er demoners ånder, som gjør tegn, og som drar ut til kongene på jorden og i hele verden for å samle dem til striden på Guds, Den Allmektiges, store dag. Se, jeg kommer som en tyv. Salig er den som våker og bevarer sine klær, så han ikke skal gå naken, og de ser hans skam. Og han samlet dem på et sted som på hebraisk kalles Harmageddon. Åpenbaringen 16:12–16.

Seieren over dyret er seieren i å forstå rett hvem dyret er. Tekststedet som nettopp ble sitert, uttaler en velsignelse over dem som våker og bevarer sine klær, men ved den sjette plage er prøvetiden fullstendig avsluttet for alle mennesker. Når Mikael står fram, avsluttes menneskenes prøvetid, og deretter blir de sju siste plagene utøst. Det finnes ingen måte å skifte klær på etter prøvetidens avslutning, likevel er det en advarsel knyttet til den sjette plage. Denne advarselen har å gjøre med å ha den rette forståelsen av dyret før prøvetiden avsluttes, og dersom du ikke har den forståelsen, vil du miste Kristi rettferdighets kledning før prøvetidens avslutning.

«De som blir forvirret i sin forståelse av Ordet, som ikke ser betydningen av antikrist, vil med sikkerhet stille seg på antikrists side. Det er ikke tid nå for oss til å assimilere oss med verden. Daniel står i sin lodd og på sin plass. Daniels og Johannes' profetier skal forstås. De tolker hverandre. De gir verden sannheter som enhver burde forstå. Disse profetiene skal være et vitnesbyrd i verden. Ved sin oppfyllelse i disse siste dager vil de forklare seg selv.» Kress Collection, 105.

Dersom et menneske ikke forstår at antikrist er pavedømmet, vil det ende opp på pavedømmets side, eller som Johannes skrev, det vil vandre nakent og åpenbare sin skam. Å få seier over dyret er å forstå at dyret er den pavelige makt, og alt det som er åpenbart om den pavelige makt. De som får seieren og forstår at pavedømmet er syndens menneske, vil måtte forstå at pavedømmets bilde representerer prinsippet om sammenslutningen mellom kirke og stat, med kirken i kontroll over forholdet.

I Daniels bok framstilles dyrets struktur, som er sammenslutningen av kirke og stat, som ødeleggelsens overtredelse. Overtredelse er synd, og den synd som danner det pavelige dyret, er når konger overgir sin makt til den pavelige myndighet. Ved å gjøre dette begår de åndelig hor, som er Daniels ødeleggelsens overtredelse og Johannes' bilde av dyret.

Å vinne seier over det pavelige bildet er å forstå gjennom Guds Ord at Amerikas forente stater først inngår dette forholdet og stadfester det ved den snart kommende søndagsloven, og deretter tvinger hele verden til å godta det samme forholdet.

Forholdet mellom kirke og stat som vil bli tvunget på jorden av Amerikas forente stater, består i at én-verdensregjeringen (De forente nasjoner) inngår en allianse med pavedømmet som den kontrollerende makt i ordningene. Å få seier over dyrets bilde er å forstå, ved Guds profetiske Ord, at dyrets bilde representerer nettopp disse ting.

Å vinne seier over dyret og dyrets bilde innebærer å få forståelse av dyrets (pavedømmets) autoritetsmerke.

Dyrets merke er den tvungne helligholdelsen av søndag som Guds sabbat. For å seire over merket kreves det forståelse av at søndagstilbedelse er tilbedelse av solen, og at det ikke er noe mindre enn hedensk Ba'al-dyrkelse. Seieren innbefatter sannheten om at ingen mottar dyrets merke før det blir påtvunget menneskene.

«Men kristne i tidligere slektledd holdt søndagen, i den tro at de derved holdt Bibelens sabbat; og det finnes nå sanne kristne i alle kirker, den romersk-katolske kirke ikke unntatt, som oppriktig tror at søndagen er sabbaten ved guddommelig bestemmelse. Gud godtar deres oppriktighet i hensikt og deres redelighet for Ham. Men når søndagshelligholdelse skal bli påbudt ved lov, og verden skal bli opplyst om forpliktelsen til den sanne sabbat, da vil den som overtrer Guds bud for å adlyde et påbud som ikke har høyere myndighet enn Romas, derved ære pavedømmet over Gud. Han hyller Roma og den makt som håndhever den ordning som Roma har innstiftet. Han tilber dyret og dets bilde. Når mennesker da forkaster den ordning som Gud har erklært å være tegnet på Hans myndighet, og i stedet ærer det som Roma har valgt som tegnet på sitt herredømme, vil de derved ta imot tegnet på troskap mot Roma — “dyrets merke”. Og det er ikke før saken således klart blir stilt fram for folket, og de blir ført til å velge mellom Guds bud og menneskers bud, at de som fortsetter i overtredelse, vil motta “dyrets merke”.» The Great Controversy, 449.

De som vinner seier over dyret, dyrets bilde og dyrets merke, må også vinne seier over tallet på dets navn. I den historiske perioden da Tyrus' skjøge ikke var glemt, visste den protestantiske verden at pavedømmet var antikrist. De visste at Paulus hadde identifisert pavedømmet som «den lovløse», «syndens menneske», «lovløshetens hemmelighet» og «fortapelsens sønn; han som står imot og opphøyer seg over alt som kalles Gud eller helligdom, så han setter seg i Guds tempel som Gud og viser seg selv fram som om han var Gud.» Men nå er Tyrus' store skjøge blitt glemt.

I tidligere tider fantes det ulike anvendelser av isopsefi, eller gematri, som viste at tallet «666» symbolsk representerte pavedømmet. Et klassisk eksempel på dette er at ordene Vicarius Filii Dei står skrevet på pavens mitra. Vicarius Filii Dei, som betyr «Guds Sønns stedfortreder», og som derfor angår hans påstand om å sitte i Guds tempel og gjøre krav på å være Gud. De latinske bokstavene i Vicarius Filii Dei tilsvarer tallet seks hundre og sekstiseks.

Dyret, som er den pavelige makt, blir identifisert ved sitt tall, og dets tall er «666», men syndens menneske fikk et dødelig sår i 1798 og er blitt glemt. I de siste dager skal det dødelige såret leges, og legingen av det dødelige såret identifiserer at De forente stater først danner et bilde av dyret i sin egen nasjon, og deretter tvinger verden til å gjøre det samme.

Verdensbildet av dyret er både todelt og tredelt. Det er profetisk todelt, for det består av en kombinasjon av kirke og stat, men det er tredelt ved at det består av dragen, dyret og den falske profet. Når den tredelte foreningen av selve de makter som skal lede verden til Harmageddon, blir opprettet, vil de være dyret som er det åttende riket som er av de sju, og det vil også være den tredelte foreningen av det sjette riket. Tallet på dyrets navn i de siste dager er igjen «666», for det representerer tre riker som hver er en del av det sjette riket.

Å få seier over dyret, dets bilde, dets merke og tallet på dets navn er å forstå gåten om at «den åttende er av de sju», hvilket er hemmeligheten i Daniel to, som Daniel ba om å få forstå. Det er et element i Jesu Kristi åpenbaring som blir avforseglet like før nådetiden avsluttes, for som Johannes sa, er «tiden nær». Av denne grunn fremstilles de som får den seieren, som værende sammen med englene som utøser plagene, for de får seieren, eller den nødvendige profetiske forståelsen, like før nådetiden avsluttes.

De som forstår at Jesu Kristi åpenbaring blir åpnet like før nådetidens avslutning, og at tallet «666» er et element i dette synet, vil ikke unngå å se at synet i Ezekiel kapittel åtte begynner på den femte dagen (som er dagen før den sjette dagen), i den sjette måneden av det sjette året. Ved slutten av kapittel åtte bøyer tjuefem menn seg ned for solen, og kapittel ni identifiserer dem som mottar Guds segl.

Sammenhengen for synet er dyrets merke og Guds segl, og synet blir åpnet like før nådetiden avsluttes ved søndagsloven, slik det er forbildet ved tallet «666». Men den nådetidens avslutning som blir identifisert som inntreffende ved søndagsloven i De forente stater, er ikke avslutningen på menneskehetens nådetid; det er avslutningen på nådetiden bare for syvendedagsadventister.

Synet fremstilles som om det finner sted i Jerusalem, som er et symbol på Syvendedags Adventistsamfunnet. Ved søndagsloven i De forente stater er syvendedagsadventistene den eneste gruppe som da og der holdes ansvarlig for lyset om sabbaten.

«Dersom sannhetens lys er blitt framholdt for dere og har åpenbart sabbaten i det fjerde bud og vist at det ikke finnes noe grunnlag i Guds Ord for søndagshelligholdelse, og dere likevel fortsatt holder fast ved den falske sabbaten og nekter å holde hellig den sabbaten som Gud kaller «min hellige dag», da mottar dere dyrets merke. Når finner dette sted?—Når dere adlyder påbudet som befaler dere å avstå fra arbeid på søndag og tilbe Gud, samtidig som dere vet at det ikke finnes ett ord i Bibelen som viser at søndag er noe annet enn en alminnelig arbeidsdag, samtykker dere i å motta dyrets merke og avslår Guds segl. Dersom vi mottar dette merket i vår panne eller i vår hånd, må de dommer som er uttalt over de ulydige, falle over oss. Men den levende Guds segl blir satt på dem som samvittighetsfullt holder Herrens sabbat.»
Review and Herald, 27. april 1911.

Synet i Ezekiel kapittel åtte til kapittel elleve identifiserer historien som leder frem til prøvetidens avslutning for Jerusalem. Det fremstilles som om det finner sted bare én dag før tallet «666» ankommer, og kapittel åtte identifiserer et tiltagende opprør innenfor Jerusalem som kulminerer med at de ledende menn bøyer seg for solen og dermed mottar dyrets merke.

Kapittel ni fremstiller en engel som går gjennom Jerusalem (og identifiserer således en progresjon) og setter et segl på én klasse forut for de ødeleggende englene, som deretter dreper alle som ikke har seglet. Begge kapitlene fremstiller en fremadskridende historie som leder frem til søndagsloven, hvor én klasse bøyer seg for solen, og den andre mottar Guds segl. De ugudelige blir deretter fjernet fra Jerusalem, for søndagsloven skiller de ugudelige fra de vise.

Beseglingen som er framstilt i Ezekiel kapittel ni, er den samme beseglingen som er framstilt i Åpenbaringen kapittel sju.

«Dersom slike scener som dette skal komme, slike veldige dommer over en skyldig verden, hvor skal da tilfluktsstedet være for Guds folk? Hvordan skal de bli skjermet inntil harmen er over? Johannes ser naturens elementer — jordskjelv, storm og politisk strid — fremstilt som holdt tilbake av fire engler. Disse vindene er under kontroll inntil Gud gir ordet om å slippe dem løs. Deri ligger Guds menighets trygghet. Guds engler gjør Hans vilje idet de holder jordens vinder tilbake, for at vindene ikke skal blåse over jorden, heller ikke over havet eller over noe tre, før Guds tjenere er blitt beseglet på sine panner. Den mektige engelen ses stige opp fra øst (eller soloppgangen). Denne mektigste av engler har i sin hånd den levende Guds segl, eller Hans segl som alene kan gi liv, Han som kan innskrive på pannene merket eller innskriften til dem som skal gis udødelighet, evig liv. Det er denne høyeste engels røst som hadde myndighet til å befale de fire englene å holde de fire vindene i tømme inntil dette verk var fullført, og inntil han skulle gi befalingen om å slippe dem løs.»

«De som seirer over verden, kjødet og djevelen, skal være de begunstigede som skal motta den levende Guds segl. De hvis hender ikke er rene, hvis hjerter ikke er rene, skal ikke ha den levende Guds segl. De som planlegger synd og utfører den, skal bli gått forbi. Bare de som, i sin holdning overfor Gud, inntar stillingen til dem som angrer og bekjenner sine synder på den store antitypiske forsoningsdag, vil bli anerkjent og merket som verdige til Guds beskyttelse. Navnene på dem som standhaftig ser etter og venter og våker for sin Frelsers tilsynekomst—mer oppriktig og lengselsfullt enn de som venter på morgenen—skal bli regnet blant dem som er beseglet. De som, mens alt sannhetens lys stråler inn over deres sjeler, burde ha gjerninger som svarer til deres bekjente tro, men lar seg lokke av synden, reiser opp avguder i sine hjerter, forderver sine sjeler for Gud og besmitter dem som forener seg med dem i synd, skal få sine navn utslettet av livets bok og bli etterlatt i midnattsmørke, uten olje i sine kar sammen med sine lamper. ‘Men for dere som frykter Mitt navn, skal Rettferdighetens Sol gå opp med legedom under sine vinger.’»

«Denne beseglingen av Guds tjenere er den samme som ble vist Esekiel i syn. Johannes hadde også vært vitne til denne høyst oppsiktsvekkende åpenbaring. Han så havet og bølgene bruse, og mennesker som mistet motet av frykt. Han så jorden bli rystet, og fjellene bli kastet midt i havet (noe som bokstavelig talt finner sted), vannet der bruse og skumme, og fjellene skjelve ved dets velde. Han ble vist plager, pest, hungersnød og død som utførte sitt fryktelige oppdrag.» Testimonies to Ministers, 445.

Beseglingen av de hundre og førtifire tusen i Åpenbaringen kapittel sju er også fremstilt i Esekiel kapittel ni, og beseglingsengelen er den mektigste engelen, som stiger opp fra øst. De som går fortapt, som får sine navn strøket ut av livets bok, er fremstilt som å ha «ingen olje i sine kar sammen med sine lamper». De to klassene i synet i Esekiel kapittel åtte til elleve er de kloke og de dårlige jomfruene i Matteus tjuefem, og de er derfor adventister.

«Lignelsen om de ti jomfruene i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» The Great Controversy, 393.

Søster White identifiserer uttrykkelig Jerusalem i Esekiels syn som adventismen:

«Guds sanne folk, som har Herrens verk og sjelenes frelse på hjertet, vil alltid se synden i dens virkelige, syndige karakter. De vil alltid stå på siden til trofast og rettfram behandling av synder som så lett fanger Guds folk. Særlig i det avsluttende verk for menigheten, i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen som skal stå uten lyte for Guds trone, vil de føle aller dypest urettene hos dem som bekjenner seg til å være Guds folk. Dette fremstilles med stor kraft ved profetens illustrasjon av det siste verk under bildet av mennene, hver med et slaktevåpen i hånden. En mann iblant dem var kledd i lin, med et skriverblekkhus ved sin side. ‘Og Herren sa til ham: Gå gjennom byen, gjennom Jerusalem, og sett et merke på pannen til de menn som sukker og roper over alle de styggedommer som blir gjort midt i den.’»
Testimonies, bind 3, 266.

Synet i Esekiel, kapittel åtte til elleve, henvender seg direkte til adventismens historie frem mot og ved søndagsloven. Det identifiserer de to klasser av tilbedere som befinner seg innenfor Jerusalem (adventismen), og er profetisk knyttet til Jesu Kristi åpenbaring, som avforsegles like før prøvetidens avslutning, for dets første henvisninger fremstiller tallet «666» i profetisk symbolikk. Ved å gjøre dette identifiserer det én av fire ting de vise må seire over i de siste dager, og disse fire tingene er en del av lyset om den åttende, som er «av de sju». Åpenbaringen femten identifiserer også at de som får seier over pavedømmets fire symbolske aspekter, synger Moses’ og Lammets sang.

På den dag, sier Jesaja i kapittel tjuesju, skal de rettferdige i de siste dager synge vingårdens sang, en sang som Lammet sang da han vandret blant menneskene, og som utpeker et utvalgt folk som blir forbigått idet et nytt utvalgt folk blir utvalgt. Den sangen synges av «de vise» i de siste dager under beseglingen i Esekiel ni og Åpenbaringen syv. Esekiels syn i kapitlene åtte til elleve er en del av nettopp denne sangen.

Vi vil fortsette denne studien i den neste artikkelen.

«Guds sanne folk, som bærer ånden i Herrens verk og frelsen av sjeler i sitt hjerte, vil alltid betrakte synd i dens virkelige, syndige karakter. De vil alltid stå på siden for trofast og rettfram omgang med de synder som så lett henger fast ved Guds folk. Særlig i det avsluttende verk for menigheten, i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen som skal stå uten lyte for Guds trone, vil de føle dypest de urettene som Guds bekjennende folk gjør. Dette fremstilles med kraft i profetens skildring av det siste verk under bildet av mennene, hver med et slaktevåpen i hånden. En mann iblant dem var kledd i lin, med et skrivertøy ved sin side. ‘Og Herren sa til ham: Gå gjennom byen, gjennom Jerusalem, og sett et merke på pannen til de menn som sukker og roper over alle de vederstyggeligheter som blir gjort der inne.’»

«Hvem står i Guds råd på denne tid? Er det de som i det skjulte unnskylder urett blant dem som bekjenner seg til å være Guds folk, og som murrer i sine hjerter, om ikke åpent, mot dem som vil irttesette synd? Er det de som stiller seg imot disse og har medfølelse med dem som gjør urett? Nei, sannelig! Dersom de ikke omvender seg og forlater Satans gjerning, som består i å undertrykke dem som bærer byrden for verket, og i å holde syndere i Sion oppe, skal de aldri motta merket på Guds beseglende godkjennelse. De skal falle i de ugudeliges alminnelige ødeleggelse, fremstilt ved de fem mennenes verk, de som bar ødeleggende våpen. Merk dere

dette punkt nøye: De som mottar sannhetens rene merke, virket i dem ved Den Hellige Ånds kraft, fremstilt ved merket satt av mannen kledd i lin, er de «som sukker og stønner over alle de vederstyggeligheter som blir gjort» i menigheten. Deres kjærlighet til renhet og til Guds ære og herlighet er slik, og de har et så klart syn på syndens overmåte syndige natur, at de fremstilles som værende i sjelenød, ja, sukkende og ropende. Les det niende kapittel i Esekiel.»

«Men den alminnelige nedslaktningen av alle dem som ikke slik ser den vide kontrasten mellom synd og rettferdighet, og ikke føler som de gjør som står i Guds råd og mottar merket, er beskrevet i befalingen til de fem mennene med slaktevåpen: ‘Go ye after him through the city, and smite: let not your eye spare, neither have ye pity: slay utterly old and young, both maids, and little children, and women: but come not near any man upon whom is the mark; and begin at My sanctuary.’ Testimonies, volume 3, 266, 267.